Ч. 180. Львів, пятниця дня 26. (13.) серпня 1910. Річник XIV.

Передплата
за »РУСЛАНА« виносить:
в Австриї:
на цілий рік . . 20 кор.
на пів року . . 10 кор.
на чверть року . 5 кор.
на місяць . . 1·70 кор.
За границею:
на цілий рік: зі щоденною висилкою 7 долярів, або 12 рублів; з висилкою двічи в тижни $5^1/_2$ доляра, або 10 рублів; з висилкою що суботи $4^1/_2$ доляра, або 9 рублів.
Поодиноке число по 10 сот.

РУСЛАН

»Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.« — З Руслановкх псальмів М. Шашкевича

Телефон Редакциї ч. 1484. — Конто почт. щадниці ч. 98.704.

Виходить у Львові що дня крім неділь руских сьвят о $5^1/_2$ год. по полудни.
Редакция, адміністрация експедиция »Руслана« при ул. **Оссолїньских ч. 11. партер (фронт від ул. Тихої).** Експедиция місцева в Агенциї Соколовского в пасажі Гавсмана.
Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє.—
Рекламациї неопечатані є вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по цїні 20 с. від стрічки, а в „Надісланім“ 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 сот. від стрічки.

Чому ми такі бідні?

В марті с. р. появило ся I ше число „Еміґранта“ часописи видаваної „Товариством св. Рафаїла“, завязаного в тій цїли, щоби охороняти руских переселенців з Галичини і Буковини. Товариство таке якраз на часї, бо вже досить чужинцї обманювали наших людий, що переселювали ся із старого краю до Америки. Та й часопись Товариства на часї, бо она подає відомости якраз потрібні для тих, що хотять переселити ся до землї цїлком їм незнаної. Здавало би ся, що наша суспільність повитає радо і Товариство і часопись. Тимчасом Товариство майже не знане доси в краю, а часопись, що розійшла ся в 3.000 примірників по краю, зєднала для Редакциї до лїпця щось около 40 передплатників. Чи можливе для 40, а хотяйби 100 передплатників видавати часопись? І чиж не можна дивувати ся нашій рівнодушности, що для справи так актуальної, як еміґрация жалуємо 1 К? (бо стілько виносить передплата часописи). А прецїнь кілько ми через те тратимо?

Не маючи відомости від своїх, вірять наші люди першому лучшому аґентови і переселюють ся там, де він хоче, а не там, де для них добре. Він же є для них чужий і продасть їх тому, що єму за то заплатить. Так аґенти стоять звичайно в порозуміню з Жидами, котрі користають знов із своєї сторони, бо купують від еміґрантів їх майно за безцїн. Колиж еміґрантови не поведе ся і він приневолений вернути назад, то стає він нераз наймитом того Жида, котрому продав ґрунт. Часом знов Жид перепродує сусїдам еміґранта закуплений ґрунт за 2 рази і більшу цїну, ніж сам заплатив. Винні в тім також і наші люди, бо коли еміґрант виїзджає, то хотїли би за безцїн набути єго майно і думають, що він мусить дати їм за сю цїну, яку они подають, а тимчасом Жид поступить більше, а они потім платять два рази тілько за ту землю а нераз і більше, ніж хотїли дати перед тим. А вжеж, коли би наше Товариство було розширене, а „Еміґрант“ пояснював се, як в часї еміґрациї належить поводити ся, то таких надужить певно би не було. Бо до сего часу є то нещастєм для нашого народу, що скорше повірить першому лучшому пройдисьвітови аґентови, чи своєму корчмареви в селї, ніж прихильним своїм людям. Сю хибу нашого народа могла би викоренити лише часопись, котра би єму розкривала очи, то би і наш чоловік міг пізнати, хто єму ворогом, а хто приятелем.

Зі сторони ріжних еміґрацийних аґентів грозить нашому народови ще инша небезпека. Бо, особливо товариство Кунарда, яке видає на аґітацию великі гроші, везе наших переселенців до Триєсту, там уміщує наші жінки і дївчата умисно по домах, де є люпанари, а їх мужів і вітців окремо, і в сей спосіб приготовляє сї нещасні сотворіня наперед до розпусти. Коли бо еміґрация була в руках нашого Товариства, то чи такі річи були би можливі.

Але не досить, що гріш нашого народа переходить в руки аґентів, не досить, що наші люди наражені на деморалїзацию через несовісних людий, не досить, що маєтки наших еміґрантів переходять за пів дармо в чужі руки, за котрі потім наші люди мусять солоно платити, коли хотять назад дістати в свої руки. Ми тратимо ще і те, що корабельні товариства платять навіть значний % еміґрацийному товариству, через котре зголосили ся переселенцї, що їдуть їх кораблем, а з того слїдує, що і се страта нашого народного гроша, бо той гріш заберуть чужі товариства, чи приватні аґенциї, через які зголосили ся наші переселенцї до їзди.

Що більше, коли би значнїйше число наших людий замовляло карти їзди для себе через наше Товариство, то корабельні товариства удержували би нашого сьвященика, що їхав би з ними і так мали би они кождої хвилї в часї дороги і душевну поміч і пораду; бо сьвященик яко інтелїґентний чоловік а при тім знаючий потреби на оду, знає більше, чим котрий небудь з еміґрантів.

Тож не даймо загибати нашому Товариству, підпрім материяльно »Еміґранта«, ширім єго між народом, а через те станемо богатші о стілько, о скілько гроші нашого народу не будуть переходити в чужі руки і там для нас пропадати. А наші добра переходять в чужі руки через нашу байдужність і легковірність; они причиняють ся найбільше до нашого убожества; для того стережім ся їх як найбільше.

О. П. А. Шеган (P. A. Sheehan).

Мій новий сотрудник.

Оповіданє із записок ірляндського пароха.

Переклав *Володимир Держирука.*

(Дальше).

„З цїлого серця бажаємо, щоби трудив ся так хосенно многі лїта і то на ширші розміри і щоби його труди були нагороджені відповідно. Нехай його чесний примір заохотить нас до наслїдованя і пересьвідчить нас, що вже сама боротьба з противностями і поконанє їх є найвисшою нагородою трудів і зусиль а також, що праця і боротьба мають самі через себе прикмету ублагороднюваня і образованя“.

Ледви о. Дуф скінчив, підвели ся ми з наших місць, піднесли чарки в гору і засьпівали хором: „For he's a right good fellow*).

Кричали ще „многая лїта“ і тд., коли нараз здалека, крізь поля, від пристани, дійшов до нас відгомін протяжних криків а так далекий і слабий, що ми не вірили навіть нашим ухам. Та се повторило ся знов, тим разом сильнїйше і знов устав, повіяний вітром над море. Я і сотрудник глянули собі в очі з неспокоєм, вкінци сотрудник спитав:

— Чейже нїхто не умер в нашій парохії?

— Не знаю нїчого. Чи не маєте нинї похорону? — спитав я.

— Нї.

Підвів ся, щоби одвітити на тоаст о. Дуфа. Говорив гладко, з щирим чувством вдячности звертаючи ся особливо до молодших сьвящеників, що стояли довкруги него. Мову його перервали щораз то частїйші протяжні і жалібні оклики, що видимо зближали ся до нас.

— Перериваю, панове, мої слова, здаєть ся менї, що в селї стало ся щось лихого. Мушу дізнати ся.

І пішов дїйсно та недалеко, бо саме впала товпа численна і голосна до села, серед якої жінки заводили так звісну в Ірляндиї пісню за померших. Товпа окружила хату сотрудника, ми отже вийшли до них.

— Затопив ся, ваша всечесність і всї разом з ним.

— Судно пішло під воду!

— Ударене з переду.

— Нї, із заду.

— Капітан утопив ся.

— Чи не позволите прийти їм до слова? Нехай вийдуть з товпи і скажуть сами сьвященикови, як се стало ся! — кликнув Джім Діді, обнявши провід над товпою.

З товпи висунуло ся чотирох моряків, перемоклих до нитки, що були залогою »Зірниці«.

Трудно було від них дещо розвідати ся, бо напоєно їх так страшно горівкою, що вони були майже божевільні, вкінци однак з поодиноких висказів і окликів удало ся зліпити ось яку вістку:

„Зірниця“ доплила щасливо до рибацької фльотилї. Рибаки з Мо а ще більше з Шербурґа витали її з одушевленєм! Зробили з ними умову що до продажі риб а далї забрали ся до повороту. Мрака, що цїлий ранок висїла над морем, стала більше густою і опала на воду. Один старий моряк осьмілив ся звернути Кампіонови увагу, що дорога далека і треба бути дуже обережним по причинї мраки. Кампіон засьміяв ся на се, бо йому здавало ся неімовірним, щоби міг зіткнути ся на пустих водах з яким будь кораблем. Ледви однак пустив керму на хвилину, щоби закурити, роздав ся крик, бо з мраки висунув ся великий пароход, що плив до „Зірниці“ під прямим кутом.

З покладу роздали ся крики остороги і загреміла корабельна труба, та Кампіон нїчого собі з того не робив і взяв спокійно керму до рук.

Та тяжке судно не послухало керми. Не удало ся Кампіонови троха оминути пароход. Вже, вже, здавало ся, можна буде оминути пароход, коли він нараз своїм передом ударив „Зірницю“, відтяв передну часть, мов ножем і повалив Кампіона. В одній хвилї судно перехилило ся, наповнило ся водою а залога упала до моря. Двох рибалок зловило за звисаючі з пароходу якорі а двох за линви, кинені їм з покладу. Однак Кампіон утонув.

— Раз тільки чорна його голова показала ся на поверхнї моря.

(Дальше буде).

*) Бо він є добрим молодцем. — Пр. пер.

Допись з села.

(*Слово правди на часї*).

Кождому, що хотїв би мати виображенє о високій культурности латиньского клира на нашій Руси, радимо прочитати допись поміщену в ч. 173. Przegląd-у з дня 31. липня 1910 під наголовком: „Wór drże i krzyczy“. Знать за далеко загнав ся в своїм ферворі католицкім (sic) автор статї, бо вжеж обурила она самого редактора, котрий каже від себе: „Serce każdego katolika ciężko zaboli na widok tej nienawiści, jaka się już wytworzyła między duchownymi jednej religii, głoszącej zasadę: „Kochaj bliźniego swego, jak siebie samego“. Стояло би труда перепечатати дословно все то ad perpetuam rei memorim, що пописав всечесний отець духовний на адресу нашого руского клира. Наведемо ту тілько деякі уступи з сеї дописи, в котрій на все нагодиш, лише не нагодиш нї на цятку католицкої ідейности. Ту бо злоба, зла воля, перфідия і крайна іґноранция з собою борбу зводять о першеньство. Чоловік читає і сам собі не вірить, що щось подібного міг пописати katolicki kapłan. Бере в оборону таких kapłan-ів, як сей в Жураках і в Солотвинї, о котрих „Дїло“ і „Нива“ в своїм часї писали, а котрі „dzielnie bronią katolicki lud przed wpływem wilków w owczej skórze; pracują pod hasłem, aby owe wilki nie zniszczyły tu na wschodzie św. katolickiej wiary i polskiej narodowości“.

До всяких злиднїв, які терплять сї kapłani на Руси, прилучає ся ще і ся обставина, що мусять борбу зводити „z kapłanami drugiego obrządku“. „A walka z nimi tem cięższa, że owi kapłani nie przebierają w środkach, aby tylko zniszczyć nasz obrządek i naszą narodowość“. Ту вже годї повздержати ся, щоби не повторити надпись тої статї: „wór drże i krzyczy“.

.....„w takich warunkach ruscy księża atakują coraz mocniej łacińskich, a tem zacięciej, gdyż wiedzą dobrze, że tylko oni (се є лат. сьвященики) tworzą zaporę przeciw zruszczeniu wschodniej Galicyi. Wiedzą oni dobrze, że urok łacińskiego obrządku i wpływ łacińskich księży na wiernych obrządku greckiego, przeszkadza im w swobodnem radykalizowaniu lub prawosławieniu Galicyi. Ma urok dla ludu ruskiego już sam coelibat łac. duch.(!) bo nie jest prawdą, aby ruskie duchowieństwo, dlatego, że żonate, było moralniejsze, niż łacińskie“.

З сего, що ту сказано, дізнали ми ся на цур історії, що східна Галичина, то Польща, котру силують ся рускі сьвященики на Русь перетворити.

Ви знать, очтеньку, історії не нюхали, а може ваші польскі учителї на свій лад її фабрикували, так як їм і вам угодно було. Ми знаємо з історії, що Казимир взяв Червону Русь в посїданє, де були тілько рускі церкви і монастирі. Наколиби Польща в управі землями рускими руководила ся єдино принципами чисто-католицкими, то вжеж жадна сила людска була би її не преодолїла, була би славна і величава — лише на жаль свою місию серед Славяньщини здоптала она власними ногами. У неї був католицизм не по духу, тілько по формі, як нинї так і колисьто слїпим орудієм в руках полїтичних чинників. Як колисьто, так і тепер Русь нашу заливають костелами і монастирями лат., чи може се діє ся з мотивів християньско-католицких та де там, ту розходить ся, щоби довершити винародовленя на тім куснику землї, колишної посїлости Льва і Данила! Що же здїлали ви з наших городів руских, де стали ви майже виключними панами, де проживало колисьто світле і зажиточне наше міщаньство? чи може потрудили ся, щоби оно морально і материяльно процвитало? „Лятинщенє і польщенє безпощадне!“ се був оклик ваш єдиний через всї столїтя панованя польского. Сумні були наслїдки сеї псевдокультури, котрою так величаєте ся перед всею Европою! Ото головна керма в містах спочиває нинї в руках синїв Ізраіля, а внуки колишнїх горожаньских християн по передмістях і заулках тиняють ся, з кождим днем збільшають число пролетарияту. Моральний занепад витиснув своє пятно на їх лицях. Або ось що здїяло ся з сею рускою шляхтою, котру загорнули ви під вашу керму духовну? Все зледащіло і змарнувало ся. Майно їх батьківске перейшло на власність синів Ізраіля.

Дальше сказано в сїй славетній дописи: „Wiedzą wierni, że w kościołach głosi się nauki według zasad Ewangelii(?!), że duchowieństwo łacińskie mniejsze ma potrzeby, jest pracowitsze, ofarne i pełne poświęcenia dla chwały Bożej, podczas gdy u swego widzi się gorliwość bardzo często tylko w szerzeniu nienawiści do Lachów lub powolności do prawosławia“.

Ось маєш колишнього фарисея в церкві Єрусалимскій! котрий славословить і величає себе перед Господом Богом, що він не такий як сей митар...

Так, так вашим поступованєм повним зарозумілости і пихи спричинили ви, отцї католицкі (lucus a non lucendo!) той сумний стан річи, який витворив ся на нашій Руси. Ви спро фанували католицку ідею і передали на глум славяньским народам, котрі завдяки вашій роботї доси ще не зєдинили ся з Римом.

Напалисьте нас в нашій хатї такою дописею, — отже прислугує нам право боронити ся і виказати хотяй болюче слово правди. Покиньте, покиньте полїтику крайного шовінїзму, котра і вас і нас доведе до загибели. Нинїшня констеляция полїтична в Австриї сприяє вам, але хто знає, що завтра буде, а то завтра знать нїчого доброго нї нам нї вам не віщує.

Σ.

Руско-католицкий сьвященик.

Огляд часописий.

(*„Русское Слово“ після випробованої методи Купчаика про Наумовича*).

Наші москвичі мають здавна вироблену методу льояльности на два боки, тої двоєдушности, яку Нїмцї називають Zweiseelentheorie. Отже й з нагоди 80-их роковин цїсарских уміли відповідно покористуватись сею методою, а особливо »Русское Слово« призначене для широких народних верств, як ми коротко в новинцї перед кількома днями зазначили. В день 18. серпня подало отже „Русское Слово“ на 5-ій сторонї портрет цїсаря з коротким обясненєм значіня сего дня, але зате на чолї числа великий портрет о. Наумовича і на цїлі три сторонї простору житєпись із „славословієм“. Подавши єго житєпись яко популярного письменника, зазначує дальше »Русское Слово«:

„Щобы мати передъ собою полный образъ его дѣятельности, остае еще сказати о его подвигах на обрядовôмъ и политично общественнôмъ поприщахъ.

„Глубокое изученіе уніи галицко русской церкви роскрыло передъ нимъ той смутный фактъ, що богослужебный греческій обрядъ нашей церкви, обезпеченный намъ условіями уніи и папскими буллями, былъ ужасно зôпсутый новостьями, взятыми изъ латинского обряда съ очивидною шкодою для нашого обряда. Ôнъ не мôгъ стерпѣти того пониженія нашой церкви на каждôмъ кроцѣ, ôнъ не мôгъ снести того, щобы русскій народъ греческого обряда, пôдъ предлогомъ соединенія и утвержденія догматичной уніи, перемѣнялся въ народъ польскій латиньского обряда. Ôнъ не мôгъ рôвнодушно придивлятися, щобы торговщики человѣческой совѣсти перемѣняли унію церквей исключительно въ политичную унію двохъ народностей, а властиво въ пôдчиненье русского народа польскому народу. Въ тôй роботѣ нашихъ ворогôвъ ôнъ видѣлъ, и совершенно вѣрно, замах на цѣлковитое снищенье русского народа. И выступилъ съ рѣшительною борьбою за чистоту обряда и обычаевъ греческой церкви, основанныхъ на постановленьях вселенских соборôвъ и булль римского престола; училъ всюда, и въ школѣ, и въ церкви, и въ приступныхъ статьяхъ, призначеныхъ для народа, и въ научныхъ, призначенныхъ для интелигенціи, якимъ повиненъ быти нашъ обрядъ и якъ ми повинни имъ дорожити. Тая его робота бѣсила ворогôвъ нашей церкви, іезуитôвъ, и найбôльше причиналася до того, що — якъ увидимо дальше — львôвская митрополія пôдъ вліяніемъ іезуитôвъ обвинила его въ схизмѣ и ôтлучила ôтъ греко-котолической церкви“.

Дальше обговорює „Русское Слово“ єго полїтичну і посольску дїяльність і славить єго яко апостола национального єдиньства Русинів з Москалями і яко мученика за православіє:

„Яко посолъ, Наумовичъ первый ясно провозгласилъ идею культурного и національного единства всего стомиліонного русского народа. ôнъ стойко защищалъ интересы своего народа, ôтзначался великою ôтвагою и краснорѣчіемъ.

„Коли Галицкую Русь навѣстилъ 1882 рôкъ, въ первôй линіи Наумовича поставили вороги передъ судъ, обвиняючи его въ государственной измѣнѣ. Вины ему не доказали, но щобы себе совершенно не скомпромитовати засудили его за пôдстрекательство на 8 мѣсяцевъ, кромѣ того, що въ слѣдственной тюрмѣ ôтсидѣлъ уже 6 мѣсяцевъ. Арестъ не сломилъ его стойкости ани вѣры въ свои чистыи идеалы. Тогда противъ него вытягнули иный таранъ: схизму, т. е. измѣну своей церкви, на вѣрность корой онъ присягалъ при рукоположенію въ сьвященники и при каждоразовой стабилизаци на пароха. Съ тѣмъ упрекомъ пôйшло ворогамъ легче. Бо щожь легчого, як осудити когось за мысли и чувства, которым тôлько передъ Всевѣдущимъ не суть закрыты? И Наумовича засудили въ 1883 р. за тяготѣніе до православья на ôтлученье ôтъ греко-католической церкви и ôтобрали ему приходъ. Былъ то для него найтяжшій ударъ, якій мôгъ его постигнути. Ôнъ, человѣкъ религійний, якъ мало кто, богобоязненный, найревнѣйшій служитель олтаря, найлучшій и найпримѣрнѣйшій пастирь своего возлюбленного стада — ôтлученый ôтъ церкви! Ôнъ, который такъ радостно спѣшилъ до церкви приносити Богу безкровную жертву, малъ запрещеный вступъ до церкви! Съ нимъ, который провадылъ найчестнѣйшій образъ житья, не вôльно было сходити ся ани говорити! И за щожь его постигла такъ страшная кара, такій стыдъ? За его любовь до своего народа, за его неутомимую просвѣтительную роботу, за его преданіе (?) своей церкви Против того рѣшенія львôвской митрополіи съ Сильвестромъ Сембратовичемъ во главѣ, Наумовичъ внесъ апеляцію до папы Льва XIII. Но то ничого не помогло. А тутъ нужда притискала его що разъ бôльше. Крайцарь, якій заощадилъ съ господарки, росходился, доходу ани пенсіи нема жадной, а женку и дѣти треба прокормити. Не оставало ему ничъ инного, тôлько присоединитися до православья. И 6 октября 1885 р. ôтбылося въ львôвской православной церкви торжественное принятіе его на лоно православной церкви“.

„Принявши православіе, Наумовичъ переѣхалъ до Россіи. Тутъ кіевскій митрополитъ, Платонъ, надѣлилъ его чиномъ протоіерея и далъ ему приходство въ Борщагôвцѣ пôдъ Кіевомъ; при тôмъ Наумовичъ былъ епархіальнымъ мисіонеромъ. Всегда и всюда працюючій для русского народа, Наумовичъ и тутки продолжалъ свою просвѣтительную роботу, и тутъ не покинулъ своего »золотого пера“, а дальше пише про єго конець; „И о Галицкôй Руси ôнъ думалъ до самой смерти: присылалъ статьи до „Науки“ и до щоденной газеты »Галицкая Русь« вообще живо интересовался нашими дѣлами; а и умеръ хлопотаючи о лучшую долю галичанъ. Именно въ той часъ, коли ôнъ переселился до Россіи, у насъ началася эмиграція до Америки, переважно до Бразиліи, где наши переселенцѣ ишли майже на певную погибель. Щоби ôтвернути ôтъ насъ тое зло, ôнъ хотѣлъ направити эмиграцію галичанъ на Кавказъ въ Россіи и тамъ поробити галицкіи колоніи. Въ тôмъ дѣлѣ поѣхалъ самъ на Кавказъ оглянути тамошный мѣстця. Съ ôттамъ однакъ уже не вернулъ. Въ Новороссійску нечаянно заслабъ и тамъ ôтдалъ Богу свою чистую душу. Съ Новороссійска перевезли его прахъ до Кіева и тамъ ôнъ нынѣ почивае на Аскольдовôй могилѣ“.

(Конець буде).

Полїтичний огляд.

Австро-Угорщина.

Дня 22. с. м. наступило розвязанє хорватского сойму. О 10. год. перед полуднем зібрали ся всї соймові посли, щоби взяти участь в роз-

вязаню сойму. О 11. год. явив ся в салї засїдань бан др. Томашич, зайняв місце під бальдахімом і з накритою головою відчитав цїсарске відручне письмо. В сїм письмі піднесено з вдоволенєм дїяльність останнього сойму, але зазначено конечність розвязаня єго наслїдком змінених відносин, позаяк соймова більшість попала в суперечність з правительством. Опісля удало ся зібранє на торжественне богослуженє до костела, а потім з поворотом до салї засїдань, де автентифіковано протокол останнього засїданя. Предсїдник Медакович попращав послів короткою бесїдою і замкнув засїданє окликом: Най жиє король! Най жиє Хорватия!

Заграниця

Вибори до грецких народних зборів відбувають ся зовсїм спокійно. Кандидати народного сторонництва можуть новеличати ся більшими успіхами, чим спільні кандидати Теотокістів і Раллїстів і то в усїх повітах Атики та в значнім числї провінциональних департаментів, іменно в Тесалїї. В двох містах більша часть голосів впаде на Венїзельоса, який, як запевняє Раллїс, одержить після зложеня своїх урядів на Креті порученє утвореня нового кабінету.

В кількох словах надійшла з Токіо депеша з вістию про прилуку Кореї до Японії. Ся вість не переразить нїкого анї в Азиї, анї в Европі, анї в Америцї. В дїйсности від росийско-японьскої війни була Корея в посїданю Японії. Після заключеня між Росиєю і Японїєю манджурскої угоди було річию природною, що Японїя приступить також до формальної прилуки цїсарства Кореї.

Відвідини короля Фердинанда у князя Никити набрали особлившого полїтичного значіня наслїдком форми і змісту незвичайних тоастів обох пануючих. З них виходить, що вже давно, ще за житя матери короля Фердинанда поприсягли собі сї оба пануючі при нїй взаїмну вірність.

Князь Никита згадав про сю подїю такими словами: „Наші зносини не перестали нїколи бути пронизаними сердечною і братною любовю і їх скріпили ми в прияві Вашої достойної бл. п. матери, коли то ми, приймаючи від неї благословенє, пообіцяли собі перед нею для нас обох і для наших обидвох держав вірність. Перед тим і по сїм дїлали Ви яко мудрий монарх і муж стану свого знаменитого народа. Клонюсь перед сим і засилаю подяку за се Богови і Росиї, нашій великій покровительцї, а також патриотичному духови молодого і рішучого болгарского народа“.

На те відповів король Фердинанд: „Болгари і їх цар нїколи не забудуть сего одушевленого привіту яко вислїд братньої любви, а наші серця будуть все могутнїйше бити ся в злуцї з серцями Ваших Чорногорців. Щире і братнє принятє, яке Ви менї нинї зготовили, зворушило мене глибоко а дорога згадка про нашу присягу перед моєю незабутньою материю є доказом, що наш братнїй союз є нерозривний“.

До Цетинії прибув також італїйский король Віктор Емануїл і королева Єленя, яких населенє витало з одушевленєм.

Просимо відновити передплату.

Новинки

— **Календар**. В пятницю: руско-кат.: Максима; римо-кат.: Зефірини. — В суботу: руско-кат.: Теодозия; римо-кат.: Перенесенє св. Хреста.

— **Ексц. Митрополит Шептицкий** мав дня 23. с. м. прибути до Нового Йорку, очивидно, єсли корабель в дорозї не спізнив ся. З Н. Йорку поїде Владика до Монтреалю на евхаристичний конґрес, а в другій половинї вересня має бути присутний на головній конвенциї „Руского народного Союза“ в Клївлендї. Головною місиєю Митрополита має бути установленє руско-кат. епископа для Канади, який поселив би ся в Віннїпеґу на парохії св. Николая. Недавно, як пише анґлїйский дневник Free Press, француский аеписк. Лянґвен, будучи в Римі доручив там звіт що-до числа греко-католиків в своїй диецезиї в St. Boniface в Канадї. З сего вже можна вносити, що римска Курия живо займає ся долею канадийских Русинів.

— **З просьвітного руху**. Пишуть нам: В Складистім, дочернім селї парохії Матїєва коло Нового Санча, заложено того року в цьвітни читальню па статутах „Просьвіти“ під назвою: „Руска Читальня під Покровом Пр. Богородицї“. Читальня обіймає два малі гірскі села разом до 70 нумерів, то є Складисте і Ростічки. Членів записало ся зразу понад 50, а тепер єсть всїх до 80. Передплачує ся: „Місіонаря“, „Основу“, „Свободу“, „Посланника“, „Дзвінок“, „Господаря“ „Народний Голос“ з Черновець, „Н-уку“ з Угор та „Душпастиря“ а тепер може „Русина“ з Америки. Товариство „Просьвіта“ та Видавництво оо. Василиян з Жовкви запомогли бібліотеку читальнї кількадесятьма книжочками, за що їм щиро-лемківске: Боже заплать! Кождої недїлї і сьвята сейчас по обідї сходять ся майже всї члени чи то до читальняної комнати, чи то на город під розлоге дерево, та прислухують ся цїкавим читаням, або учать ся народних та церковних пісень. Між иншими співають (на арію; Ми Гайдамаки): „Ми всї Руснаки, ми всї однакі, ми вже скидаєм темноти ярмо; жив Руснак в темнотї, в піяньстві, в бідноті, ми до просьвіти й щастя спішимо!“ і т. д. Або дуже їм подобають ся народні мельодиї, як пр.: „Ой зацвила черемшина, з неї цьвіт приупав... зажурив ся руский мужик, що так темним, бідним став, гей, гей, темним і бідним став. Ой ти бідний хлїборобе, не сумуй, не сумуй, гей, гей — —; тілько свою честь і долю жидови не торгуй, гей, гей!“ і т. д. Поважно дуже співають „Гей пора нам любити, пора“ (на арію: Не пора, не пора). — І так кожде пополудне в недїлю чи сьвято сходить їм весело і пожиточно. Особливо люблять слухати цїкавих оповідань, пригод, але цїкавлять ся і своєю історією та иншими научними річами. Правильно читаєсь їм по куснику з нашої історії та з біблії і житя сьвятих. Коби лиш Бог благословив добре розпочатому дїлу просьвіченя тих найдальше на запад положених лемківских сел, де від нового шкільного року прийде ще одна просьвітна інституция, а то народна школа. Єсть надїя, що дасть ся в селї оснувати незадовго і яку торговлю не велику, тим більше, що від нового року не має бути в парохії анї одного вишинку. Так просьвіта поступає і до наших найдальших закутин, а наш наш добрий завзятий Лемко завзято співає: „Наша присяга: Бог честь відвага, темних просьвіта, скривджених добро! Ними ся клямемо, пок живі будемо, просьвіту нести в нашеє село!“ — Матїєва 22. серпня 19010. Свщ. *М. Дорощкий*.

— **Хто кого бив?** До нашої нотатки про онодїшну бійку в Конюхові за Стриєм передамо за „Дїлом“, хто кого спровокував, чи Українцї кацапів, чи противно. „Ґалїч-нїн“ представив справу так, що кацапи зі своїм надувателем Марущаком вийшли невинні як овечки, коли тимчасом они перші зачали. На їх передвиборче віче в Гірнім прибуло кількадесять селян з українських сїл Жулина і Конюхова. Кацапи однак вигнали їх з віча і били на вздогін колами. Коли потім переїздили через Конюхів, кидали на тамошних парубків колами, Марущак стріляв з двох револьверів і вигукував з запитими мужиками кацапскі піснї, обиджаючі почуваня Українцїв. Звідси причина, що за фірами посипалось камінє, однак нїкого з кацапів не ранено.

— **Поворот з переселеня**. В марцю сего року виїхало на переселенє з села Смаржинець, бердичівского повіту, 143 осіб і всї они були подались в Забайкальщину, де вибрали для себе місце. Але тепер виявилось, що те місце нї до чого кругом пісок, каміня, гори. Побачили переселенцї, що нїчого не вдїють они з такою землею і подались назад на Київщину. Приїхали сюди саме в жнива. Стали серед села табором і стоять, як цигани по шатрах, бо хати їх, спродані ранїйше, вже порозвалювано, а на дворищах позасаджувано городину. Плач і зойк підняв ся серед переселенцїв. Але пізно вже було зарадити лиху. Деякі з переселенцїв пішли на колишнї свої поля і не давали новим їх хазяїнам жати озимину. Почались сварки, бійки. Пішли скарги до суду. Все село заколотилось. Переселенцї страшено збіднїли, дїти без сорочок бігають. Тепер кажуть люди: треба ранїйше їхати на переселенє чоловікам упорядити там хазяйство та тодї тільки брати до себе семю, а висланників нема що слухати.

— **Замкненє »вільної школи« у Віднї**. Віденьска рада шк. окр. з порученя кр. ради шк. повідомила „тов-о вільної школи“ про рішенє мінїстерства просьвіти і візвала тов-о, щоби замкнуло отворені вже кляси народної школи, бо инакше замкненє тих кляс наступить з уряду.

— **Число курцїв спадає**. Число курцїв спадає, тілько не у нас, а у Франциї. В місяцї липцю продано, як пише L' Echo de Paris, за 900.000 франків менше тютюну, нїж в липцю 1909. Коби то у нас. Але у нас можна подибати ся часто з нарікапями на шкідний вплив, який спроваджує за собою куренє тютюну, а мимо того не перестають курити навіть ті, що все нарікають. А оно іде до щораз гіршого, бо не рідко можна подибати на улицї недолїтка з папіроскою в устах; а се вже бодай повинно бути спинене: по трафіках не повинні продавати тютюну недолїткам зовсїм.

— **Цїсар редактором**. Короновані голови були уже вождами, поетами, писателями, але відай ще нї один король нї цїсар не був редактором. Початок в тім напрямі має зробити перший нїмецкий цїсар Вільгельм — як пише L' Univers. Має він стати редактором часописи, котру буде підписувати коротко: Wilhelm.

— **Цїкавий процес**. В Новім Йорку має ся розіграти цїкавий процес, якого підклад єсть такий: Австрийскі піддані подруги Малєри пересилили ся до Америки. Але Малєр був мало енерґічний; за то єго жена була женщиною великої ініцяятиви і тому цїлий маєток, який посїдали Малєри, треба було їй завдячувати. Прибувши до Америки заложила Малєрова модний склеп, в котрім уживала мужа за помічника, за що платила єму 75 франків тижнево. По якімсь часї став Малєр упоминати ся у своєї жінки підвисшеня платнї, але стрітив ся з рішучою відмовою. З єго невдоволеня постановив скористати купець, який заложив такий сам склеп по другій сторонї улицї; він подав Малєрови висшу цїну, нїж він мав у жінки і Малєр згодив ся на єго предлогу. Однак жінка є того переконаня, що муж належачи до жінки, має працювати в єї склепі хотяйби і за меншу заплату і не сьміє бути занятим в чужім склепі. Для того зажадала судово змушеня мужа, щоби вернув назад до єї склепу. Справа ще не порішена, а цїкаво було би знати, як на то буде задивляти ся судия.

— **Урядова повільність**. Le Magazin Pittoresque оповідає, що ще за панованя Карла II. (1630—1685) рішено вибудувати величавий королївский мавзолей в опатстві Вестмінстер. В 1678. роцї ухвалила посольска палата на будованє сего мавзолею 1,750.000 франків. Сір Хрістоф Врен виробив навіть плян сеї будови. Але вже маємо рік 1910, а будова не то, що не викінчена, але навіть не розпочата, а акт тим часом переховує ся безпечно в бібліотецї всїх Сьвятих в Оксфордї. О, що за потїха для наших урядів податкових, що є ще повільнїйші уряди від них.

— **Жертва купелї**. Із Надвірнянщини пишуть нам: Дня 22-го с. м. утопив ся в рiцї Бистрицї коло села Фитькова 20-лїтний жидок із сусїдного Гвозда, Герш Гайндь. Смерть накликав він на себе надто великою... елеґанциєю. Прийшов над ріку із своєю нареченою і хоч лишив її на боцї, скочив до води у сподних. Ту набрало ся повно води і заки він спамятав ся, понесло єго на вир де він пішов на дно. Побіч него купало ся кількоро людий, але за пізно пізнали они, що стало ся. Ся пригода показує, що найбезпечнїйше купати ся без одягу, або в такім білю, що дуже добре пристає до тїла.

— **Розбишацтво**. Із Богородчанщини пишуть нам: Недавно скоїла ся в нашім повітї пригода, що нагнала всїм досить страху. Ото у копальнї воску в Старунї працювала якась родина із Польского Королївства з Росиї, зложена з батька, матери, двох доньок і може 16-лїтного хлопця. Принято їх до копальнї тільки з патриотизму, бо вони були Поляками й жалували ся на переслїдування із боку росийских властий. Минулого четверга посперечали ся они з копальняним інжінєром за платню. В ночи напали з колами і ножами на дім інжінєра (він кавалєр) і мимо того, що він боронив ся револьвером, оббили єго немилосерно і зрабували щось півтора тисяча корон. Мало того — опришки формально знищили цїлий дім. Усї знаряди зовсїм поломали, а конї з упряжию, що як раз запрягано по жандармерию, порізали також. Шкода виносить уже ту кілька тисячів Відти пішли они на другий бік дому до мешканя рахмайстра, котрий їм нїчого не завинив, і поломали єму цїле урядженє, зробивши шкоди на 5.000 К. Відтак утїкли. Що йно на другий день зловлено хлопця в лїсї сусїдного Гвозда, а відтак маму й обі доньки; всїх відставлено до арештів у Солотвинї, а відтак до Станїславова. Найнебезпечнїйшого — батька ще не спіймано, бо він укриває ся по лїсах. Вже три рази мали єго спіймати, однак усе зміг він вирвати ся головно завдяки довгому ножеви. Здає ся, будуть мусїли єго аж постріляти, бо він не дасть приступити до себе.

— **Народна темнота**. На рос. Волинї почала слабувати худоба на язик. Велике знищенє серед худоби дуже вразило селян і они бачуть в сьому якусь надприродну силу. Народна фантазия уже утворила байку, яка вияснює причину сеї пошести. Байка повіствує, що їхав один чоловік в ночи лїсом і хтось сїв на єго віз. Як той спитав незнакомого: хто він такий? — то незнакомий відповів: „ти не лякай ся мене, я скоро злїзу, там, де мене покличуть“. А коли чоловікови тому прийшлось переїздили через деякі села, лихий почав мукатись як корова; і там, де єму обзивалась худоба, почала ширитись ся пошесть*.

— **Переписка Редакциї**. *Впр. о. Ів. Паст. в Вац*, Поручаємо христ.-сусп. Reichspost, Wien VIII Strozzigasse 41; коштує 8 К чвертьрічно.

— **Поправка печатної похибки**. В передовицї на стор. 2 в 3. стовпцї з гори 179 ч. замісць: „автором єсть якийсь інтернационал, що закрив своє

серце ярмурккю“ — має бути, „що закрив своє християньство ярмуркою“.

Оповістки.

— **З Перемишля.** Дирекция ц. к. ґімназиї з рускою викладною мовою в Перемишлї подає до відома, що вписи учеників відбудуть ся в трох останних днях серпня, від год. 9—12 перед полуднем і від 3—6 по полудни; при пізних зголошенях залежить принятє ученика від дозволу ц. к. Ради шк. кр. В тих самих днях відбувають ся іспити поправні і доповняюч. Вступні іспити до кл. приготовляючої і I. відбудуть ся 1. вересня, до висших кляс в днях від 5—15. вересня 1910. До запису повинен явити ся кождий ученик в товаристві родичів або опікунів, або домового надзирателя. Мундури призначені для всїх учеників однакові, проте всякі вибаги, прикраси, взагалї зміни в приписаній формі строго заборонені.

— **З Бережан.** В суботу дня 27. серпня с. р. отвирає „Народний Дім“ в Бережанах при ул. Потоцкого напротив друкарні Ціхоцкого торговлю мішаних товарів системи Рочдель. Служба Божа і посьвяченє льокалю буде в середу 31. серпня с. р. о 9. годинї рано. П. Т. Патриоти з сусїдних сїл Бережанщини зволять і самі прибути та і других заохотити до громадної участи — *Управа „Народного Дому“ в Бережанах.*

— **Із Станїславова.** Вписи до жіночої семінариї учительскої, на курс приготовляючий до матури і до школи вправ СС. Василиянок в Станїславові, ул Заболотівска 13, відбудуть ся дня 29, 30. і 31. серпня 1910 р. Семінария отворена на підставі дозволу Є. Е. Мінїстра ісповідань і просьвіти з дня 30. жовтня 1909. ч. 40.102. та відповідає всїм вимогам державних семінарий. — *Заряд.*

— **З Буска.** Вписи до першої приватної українскої реальної ґімназиї відбудуть ся в днях 30. і 31. серпня, та 1. вересня с. р. в братскім домі коло церкви в містї, бо куплений на ґімназию дім реставрує ся відповідно до своєї цїли. Тимчасових інформаций удїляє о. Михайло Зїнкевич. катехит і п. Семен Демидчук, канд. прав. в читальнї „Просьвіти“. Просить ся сих Вп. Родичів, котрих дїти поздавали в инших школах, а котрим наручнїйше посилати до реальної школи в Буску, щоби переписати їх до сеї школи. — *Комітет.*

— **В Білім Камени** коло Золочева уладжує „Сокіл“ фестин в недїлю 28. с. м. в городї п. К. Кузьми.

— **Для Долинщини.** Вибори до повітової ради в Долинї відбудуть ся: дня 26. вересня з сїльских громад (12 членів), дня 28. вер. з ґрупи найвисше оподаткованих промисловцїв і торговельників (4 чл.), дня 30. вересня з міст (5 чл.), а 3. жовтня з більшої посїлости (5 чл.).

— **З Коломиї.** Вписи до приватних семінарийних курсів, удержуваних філїєю Руского Товариства педаґоґічного в Коломиї, (приготовавчий I. П. і Ш. рік) відбудуть ся в днях 2. і 3. вересня від год. 3—6 по полудни, в льокали семінарийних курсів, ул. Міцкевича. Вступні іспити на I. П. і Ш. рік відбудуть ся дня 5. вересня о год. 7.30 рано. До впису потреба сьвідоцтва з послїдного півкурсу і метрики хрещеня. Оплата виносить на пригот. рік 8 К, на I. 10 К, на П. і Ш. 12 К. Вступне 3 К і 2 К вкладки до товариства педаґоґічного. — *Заряд.*

— **Перенесеня.** Намісник переніс між иншими: комісаря повітового, Стан. Дорожиньского зі Львова до Камінки Струмил.; концепістів намісництва: д ра Ром. Шавловского з Жовкви до Товмача, Мар. Слоньского з Городка Яг. до Львова, Мар. Яворского з Товмача до Гусятина, Фр. Пеньонжкевича з Перемишлян до Сянока, Адама Ганїка зі Львова до Городка яг., Тад. Ґлоґовского з Сокаля до Камінки струм.; практикантів концептових: Бол. Ґасперского з Гусятина до Жовкви, Стан. Аґопсовича з Городенки до Дрогобича. Збігн. Юзефчика з Грибова до Горлиць, Леоп. Вомелю з Горлиць до Львова, Ст. Барбацкого зі Львова до Грибова, Боґум. Ґерковича зі Львова до Городенки, Каз. Кавцкого зі Львова до Сокаля, Фел. Хмільовского зі Львова до Збаража, А. Річчія зі Львова до Добромиля, Вол. Пораньского зі Львова до Перемишлян і Вол. Мандзеля зі Львова до Кольбушевої.

— **Управа дяківскої бурси в Самборі** розписує конкурс на принятє 8 бурсаків. Услівя: укінчений 16. рік житя, відповідний голос і сьвідоцтво з укінченя народної школи. Бурсаки дістають: мешканє, опал, сьвітло і науку безплатно а тільки треба мати свій харч. Управа бурси дяківскої кромі образованя фахового старає ся о урядженє для бурсаків курсу торговельного і науки писарки або якогось ремесла. Зголошеня приймає гр.-кат. уряд парохіяльний в Самборі до 10. жовтня 1910.

Телеґрами

з дня 25. серпня.

Відень. Die Zeit доносить, що цїсарскі маневри в 1911 р. відбудуть ся в полудневій части монархії, бо сего року в тих сторонах виглядали би на демонстрацию проти заграницї.

Цетинїя Вчера перед полуднем посли австро угорский, нїмецкий, француский, англїйский і грецкий вручили чорногорскому князеви привітні письма від своїх монархів.

Царгород. Ikdam доносить, що Порта дістала вість з Монастиру і Янїни, що Греки гуртують війско, сиплять вали на границї і роздають оружє межи граничне населенє. Ikdam домагає ся, щоби турецке правительство видало відповідне зарядженє.

Для прикрашеня кожхат і Читалень!

ТАРАС ШЕВЧЕНКО в домовинї і МОГИЛА ШЕВЧЕНКА над Днїпром

Картини Сластьона виконані в артист. інститутї Анґерера у Віднї у величинї 24+30 cm. можна набути в книгарнї Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, Ринок ч. 10; за 80 сотиків без пересилки, за 1 К з пересилкою (franco). Прибуток з розпродажи жертвував радн. Ол. Барвіньский на памятник Т. Шевченкови в Київі.

Др. Богдан Барвіньский:

Зїзд галицкого князя Данила з угорским королем Белею IV. в Прешбурзї 1250 р. Історично-критична аналїза. Львів 1901. 16⁰ ст. 18. — Цїна 10 сот.

Прешбурский зїзд в справі спадщини по Бабенберґах. (Причинок до історії великого австрийского безкоролївя). Львів 1903. 8⁰ ст. 27. Цїна 30 с.

Жиґимонт Кейстутович, великий князь Литовско-руский. Історична моноґрафія. Жовква 1905. 8⁰ ст. XIV+170. — Цїна 2 К.

Zygmunt Kiejstutowicz, książę starodubski. Львів 1906. 8⁰ ст. 28. — Цїна 50 с.

Bogurodzicza dzewicza а історичні висновки д-ра Щурата. (В інтересї історичної правди). Львів 1906. мала 8⁰ ст. 41. — Цїна 20 с.

Історичні причинки. Розвідки, замітки і материяли до історії України-Руси. I. Жовква 1908 мал. 8⁰ ст. 170. — Цїна 2 К.

Історичні причинки і т. д. II. Львів 1909. мал. 8⁰ ст. X+94. — Цїна 1 К 50 с.

Історичний розвій імени українсько-руского народу. Львів 1909, мал. 8⁰ ст. 41. — Цїна 40 с.

Pieczęcie książąt halicko-włodzimierskich z pierwszej poł. XIV. w. Краків 1909. мал. 8⁰ ст. 22. — Цїна 40 с.

Pieczęcie bojarów halicko-włodzimierskich z pierw. połowy XIV. w. Львів 1910 вел. 8⁰ ст. 4. — Цїна 5 с.

I. Шевченко яко „атеїст“ та поет „ненависти“. II. Безіменні „геро.“ і їх кертична робота. (Дві відповіди клеветникам Шевченка). Львів 1910. мал. 8⁰ ст. 16. — Цїна 10 с.

Дістати можна в книгарнї Наук. Тов. ім. Шевченка у Львові, Ринок 10.

Столовий виноград

найкрасшої якости десеровий, солодкий, з великими ягодами, щоденно сьвіжо зриваний 5 клґр. 3 К 50 с. — **БРОСКВИНЇ** вибирані штуки 5 клґр. 5 корон. — **ЛИПНЕВИЙ МІД** 5 клґр. пушка найкрасшої якости 7 К 50 с.

L. Altneu, Versecz, 4. Ungarn.

61 (9—15)

ДЯК. Гр.-кат. Уряд парохіяльний в Ґермаківцї прийме сейчас дяка, обізнаного з нотним співом. (3 - 6)

Товариство взаїмного кредиту

„Днїстер“

у Львові, ул. Руска ч. 20.

Телефон ч. 788.

засноване при Товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“ в р. 1895 на підставі закона о стоваришенях з р. 1873.

Одвічальність членів обмежена до подвійної висоти удїлу.

Цїлею Товариства є **удїлюванє кредиту** своїм членам рільникам **обезпеченим в „Днїстрі“ від більше лїт.**

Проценти від вкладок 4%, без потрученя податку рентового.

Вкладки приймає і виплачує Каса Дирекциї Товариства в годинах урядових, **від 8. до 2. год. в полудне.**

Конто в Щадницї почтовій ч. 35.527.

Конто жирове в банку австро-угор.

Вкладки щадничі	К 3,721.268·—
Удїли членьскі	К 284·195·—
Позички удїлені	К 3,471·478·—

Канцеляриї Товариства отворені перед полуднем.

Розклад зелїзничих поїздів

важний від 1 мая 1910.

До Львова приходять з	рано	перед пол	по полуд	вечер	в ночи
Краковa	5 50	8 5[illegible]	1 20	5 45	10 1[illegible]
Кракова	7·27	10 10	1·15 Б	8 40	2·30
Тарнова	—	—	1·05	—	—
Підволочиск	7.20	12 00	2·15	[illegible]·40	10 30
Черновець	8 05	—	2 05	[illegible]·53	9·30
Черновець	—	—	—	6·35	12 20
Станиславова	5·45	—	—	—	—
Коломиї	—	10 21	—	—	—
Ходорова	5·15 Г				
[illegible]	[illegible]·8	1·45	4·25	7·41	11 02
Стрия				10·19Д	
Самбора	8 00	9·58	2·00		9 00
Рави рускої	[illegible] 32	12 00	—	8·00	—
Львова	8·15	—	5·00	—	—
Брухович	7·32	1·05 Л	1·[illegible]3 З	8·00	9 25 З
Брухович	7·49 К	1·20	[illegible]·0 З	3·26К	—
Підгаєць	—	11·15	—	—	
Винник		—			12·1[illegible]
Янова	8·15	1·10 К	5 00	9·26 К	10 07К
Любіня	8·00	9·38	2·00	9·00	11·40Р
На Підзамче з:					
Підволочиск	7·01	11·40	2·00	5·17	10·13
Бродів	7·01	—	2·00	5·17	10·12
Підгаєць	—	10 54	—	9·44	—
Винник	7·26	—	—	6 29	11,55А
На Личаків з:					
Підгаєць	—	10· 3	—	9·28	—
Винник	7·10		—	6·13	11·39А

Зі Львова відходять до	рано	перед пол.	по полуд	вечер	в ночи
Краковa	5	8·[illegible]5	3 15	6·55	11.15
Кракова	6 04	8 0	3·55	7·45	12·45
Кракова	—	—	2·45	6·04	—
Мшани	—	-	3·20	5·41	—
Підволочиск	6·20	10 40	2·16	8·10	11.10
Черновець	6·10	9 35	—	—	10 36
Черновець	—	9 10	2·23	—	2·50
Станиславова	—	-	2·52	—	—
Коломиї	—	—	—	5·59	—
Ходорова	—	—	—	8·23 В	—
Стрия	7·30	10·15	1·45	6 50	11·25
Самбора	8 00	9 05	3·40	—	10·40
Рави рускої	7 34		2·30	7·10	11·35 З
Львова	8·20		—	6·30	—
Брухович	6·13	10·05Д	2 35 З	8·38 З	11·35 З
Брухович	7·34	12·25 З	4·24 З	7·10	
Підгаєць	5·58			6·16	
Янова	8·20	10·20К	1·35 Н	3·35	6·39 К
Любіня	6·00	9·05	2·15 Р	3·40	10·40
З Підзамча о:					
Підволочиск	6·35	11·00	2·31	8·33	11·32
Бродів	6·35	11·00	2 31	8·33	—
Підгаєць	6·12		—	6·30	—
Винник			1·30		11·35А
З Личакова до:					
Підгаєць	6·31			6·50	
Винник			1·49		10·54

ЗАМІТКА: Поспішні поїзди печатані товстим другом. — *) Лише в недїлї.

А = лише в середи і суботи. — Б = від 15·6 до 30/9 щоденно; В = в день перед кождою недїлею і сьвятами обох обрядів. — Г = в день по кождій недїлї і сьвятї обох обрядів. — Д = від 19/6. до 11/9. в недїлї і рим.-кат. сьвята. — З = від 1 6. до 30/9. щоденно. — К = від 1/5. до 30/9. щоденно. — Л = від 1/6 до 31/8 щоденно — Н = від 1/5. до 11/9. в недїлї і рим. кат. сьвята. — Р = від 15/5. до 11/9. в недїлї і рим. кат. сьвята.

Видає і відповідає за редакцию Семен Ґорук.

З друкарнї В. А. Шийковського.